

Майкъл Кейн - „Смъртоносна игра“

Когато Дейв зърна сандъка за пръв път, би могъл да се закълне, че той излъчва сияние. Сега, като се връщаше назад в спомените си, не можеше да бъде сигурен. Да си кажеше право, цялата история му бе малко като в мъгла – при това мозъчно сътресение, при общата олелия наоколо му, траяла, както му се стори, с часове, при цялостното състояние на нервната му система. Но това му казваше паметта му или по-точно започна да му го казва дни след случилото се: някаква бледа светлина проблясваше около ръбовете на черния метал.

Дори сега, в болничното легло с неговия дюшек на буци, докато чакаше рентгеновите снимки и резултатите от други изследвания, които лекарите споменаваха с недомлъвки, той не можеше да сглоби напълно станалото. Изглеждаше напълно невъобразимо, особено по отношение на бързината и приложената яростна сила. В една минута говореше по телефона. В следващата бе събуден от половината униформени ченгета в Лондон, които го питаха отново и отново дали е добре и молеха, ако може, „още веднъж“ да им разкаже точно какво е намерил и как.

Дейв погледна към излинялата пижама, в която го бяха издокарали – типичната отблъскваща болнична униформа с вече едва различим десен върху сивкавобялата тъкан. Върху опакото на дланта му имаше абокат, до леглото – перфузионна система. Къде бяха дрехите и обувките му? А телефонът му? Дали бяха съобщили на Джес, както ги беше помолил? Тя и децата щяха да се побъркат от тревога. Но всеки път, като се опиташе да получи отговор или да се стегне, над него се спускаше мъглата на клиничния шок. Със сигурност знаеше само едно: вътре в главата му някой дълбаеше с бургия – или поне така го усещаше, – а също и че онова, на което се бяха натъкнали сутринта с Тери, бе нещо много опасно.

Както бе казал Дейв на кой знае колко полицаи поред – отначало униформени, после в защитни костюми и накрая цивилни, – беше си ден като всеки друг, докато изобщо престана да е такъв в каквото и да било отношение, ако разбирали мисълта му.

Пристигнал беше в постройката в осем сутринта, както обикновено, кипнал беше чай и беше чакал Тери, който неизменно се появяваше точно в осем и десет. В подплатеното си яке, тениска, изцапани с боя джинси и износени високи обувки Тери изглеждаше по-наеженият, макар и двамата да бяха наясно, че Дейв е по-силният. Опреше ли се до влачене на масивна дървена греда, или до сваляне на нещо тежко от камион с открита каросерия, основният товар падаше на Дейв.

Повечето от работата им се състоеше във вдигане, носене и сортиране. Камиони стоварваха каквото караха на сметището, а после всичко трябваше да се постави в съответната купчина, готово за „рециклиране“. Това диктуваха правилата на общината, макар Дейв никога да не бе забелязал някакъв резултат от небрежното категоризиране – купчините само ставаха все поголеми и нищо не се променяше особено.

Сметището беше на пет минути пеша от Степни Хай Стрийт. Бе заобиколено от три страни със стари складове, два от които преустроени за използване като офиси. Покрай четвъртата страна, тази към пътя, имаше шестметрова телена ограда с порта, достатъчно широка, за да могат камиони да влизат на заден ход. На портата бяха монтирани няколко фалшиви камери за наблюдение, които да отпъждат скитници и наркомани. Рядко някой успяваше да се прехвърли отгоре. Един такъв бе преспал неотдавна в нощта след почивния им ден на едно разпадащо се канапе, поставено под

платнище, завариха го там на другата сутрин. Но поначало хора, нуждаещи се от такъв подслон, рядко бяха в състояние да се прекачат през оградата.

Тери беше спипал веднъж местна уличница и клиента ѝ да хъркат върху матрак на върха на една от камарите с боклук. Чудеше се дали да ги поздрави за тяхната атлетичност (сериозно изкачване си беше), или да им тегли заплашително конско (знаеше, че това трябва да направи). Вместо това уморено ги подкани да си обират крушите. Както каза по-късно на Дейв, бяха се изнесли като стрели.

По-често се случваше да намерят предмети, метнати през оградата през нощта. Големи чували с вонящ боклук. Малки мебели, домакински съдове. Развалено месо, риба, плодове и зеленчуци, изхвърлени от търговци на сергии или ресторантски персонал на път за къщи. В такива дни наистина се налагаше да слагат маски. Понякога сутрешните находки бяха извънредно чудати: голяма кутия с перуки – тази си я биваше – и учебен скелет, подпрян на портата, който сякаш чакаше Дейв, за да го поздрави с добре дошъл.

Във всеки случай единият от двамата задължително правеше обиколка рано сутринта и вписваше такива неща на клипборда. Беше част от изискванията на общината. Лозунгът „Здраве и безопасност“ трябваше да ръководи ежедневието им. Просто поредното квадратче, което се налагаше да бъде отметнато, преди да започнат планираните сутрешни доставки от всички краища на района им някъде около девет часа.

Тази сутрин Дейв пое на бързата си обиколка из обекта и остави Тери погълнат от разправия на спортния радиоканал между Лора Удс и Али Маккойст на тема отбора „Спърс“. Като излезе от малкия им офис, Дейв остана смаян от хубавата сутрин: небето беше безоблачно и ясносиньо, подухваше приятен ветреца, докато той вървеше покрай купчини отпадъци и ръждиви отломки.

Край камарата с мебели се търкаляше футболна топка, и то не за пръв път. Деца, играещи на улицата, трябва да я бяха ритнали вътре предишната вечер. Той си набеляза бежов кожен фотьойл, разположен на двайсетина метра разстояние, затича се и ритна топката с десния ръб на обувката си. Гол! Вдигна тържествуващо юмрук. Със сигурност бе знак, вещаещ добър ден, нали?

Или пък не. Над купчината така наречен компост в сметището – хълмче от почва и гниещи растения, което смърдеше ужасно в разгара на лятото – имаше метален сандък. Определено се бе появил съвсем неотдавна и бе странно откритие по няколко причини.

Първо, размерът му – колкото голям куфар или малък контейнер в зависимост от гледната точка. Изглеждаше да е от черна стомана или нещо подобно; очукан, сякаш доста попътувал. Във всеки случай имаше вид да е тежък. Твърде тежък, за да бъде метнат през оградата и да стигне толкова навътре в сметището. Затова Дейв реши, че е оставен тук с някаква цел.

Второ, когато отиде да погледне по-отблизо, видя, че голяма част от металната повърхност бе покрита с редове от букви, цифри и някакви символи, вероятно представляващи някакъв код. Във всеки случай буквите не бяха от азбуката. На всеки ръб имаше нещо като предупреждение, заградено в окръжност. Токсично? Отровно? Нямаше логика. За такива работи си имаха специални места, нали? Като например на двеста метра под повърхността на земята.

И трето, сандъкът беше като запечатан. Ако имаше място, откъдето да се отвори, то Дейв не го виждаше. Помъчи се да го обърне на другата страна и беше изненадан от тежестта му. Не, никаква следа от отварящ механизъм или нещо подобно. Не и до

дръжките или по тях, нито, доколкото забелязваше, по дължината на пантата. Каквото и да имаше вътре – ако изобщо имаше нещо, – не бе предвидено да е леснодостъпно, меко казано. Дейв прекара пръст върху непонятната плетеница от букви и цифри. Какво ли можеше да е? Нямахте представа. Абсолютно никаква.